

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/39/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124011332
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124011332.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov Mgr. Ivany Datlovej a JUDr. Martina Luptáka, PhD., MBA, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. júla 2025 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10T/4/2024 zo dňa 21. februára 2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10T/4/2024 zo dňa 21. 02. 2025 vo výroku a treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX v Banskej Bystrici, trvale bytom C. XX, D. D.,

podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10T/4/2024 zo dňa 21. 02. 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že od 19. 07. 2024 do 08. 08. 2024 v Banskej Bystrici bez vážneho dôvodu nenastúpil nariadený výkon trestu odňatia slobody v trvaní dvanásť mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, na ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/64/2022 zo dňa 15. 09. 2022, v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/64/2022 zo dňa 16. 01. 2024, v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Tos/6/2024 zo dňa 13. 02. 2024, a to po tom, ako si po zamietnutí jeho žiadosti o odklad výkonu trestu odňatia slobody uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/64/2022 zo dňa 25. 06. 2024, dňa 18. 07. 2024 osobne prevzal výzvu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 04. 07. 2024 aj s poučením, že je povinný najneskôr dňa 06.07.2024 nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody v Ústave na výkon väzby a ÚVTOS Banská Bystrica, Komenského č. 7, inak bude predvedený,

kde A. B. aj napriek tejto výzve bez udania vážneho dôvodu do výkonu trestu do Ústavu na výkon väzby a ÚVTOS D. D., E. F. X, nenastúpil a musel byť do neho dodaný hliadkou PZ dňa 08. 08. 2024 na základe príkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 05. 08. 2024.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že na to, aby konanie kohokoľvek bolo možné vyhodnotiť ako trestný čin je potrebné, aby boli súčasne splnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, pričom trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia sa dopustí ten, kto marí výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že úmyselne neplní povinnosť uloženú týmto rozhodnutím. V tomto prípade skutková podstata vyžaduje úmyselné zavinenie, t.j. situáciu, kedy páchatel vedome porušuje povinnosť, ktorú mu ukladá rozhodnutie súdu. V jeho prípade však absentuje subjektívna stránka trestného činu. Podľa jeho názoru mal súd pri hodnotení dôkazného stavu prihliadnuť na to, že podľa výzvy Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 04. 07. 2024 mal nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody najneskôr dňa 06. 07. 2024, avšak uvedená výzva mu bola doručená až dňa 18. 07. 2024, preto nastúpiť do výkonu trestu odňatia slobody najneskôr dňa 06. 07. 2024 už nebolo možné. Dňa 18. 07. 2024, t.j. v deň doručenia výzvy Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 04. 07. 2024 na nástup do výkonu trestu odňatia slobody nemal doručené uznesenie odvolacieho Krajského súdu v Banskej Bystrici o jeho sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/64/2022 zo dňa 25. 06. 2024, ktoré uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané pod sp. zn. 5Tos/69/2024 až dňa 30. 07. 2024, doručované mu bolo zrejme až dňa 07. 08. 2024 v čase, kedy nebol doma. Sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/64/2022 zo dňa 25. 06. 2024 mu síce bola zamietnutá ako nedôvodná, ale to on, zrejme kvôli procesnej chybe v doručovaní na strane konajúcich súdov nemohol v období od 19. 07. 2024 do 08. 08. 2024 vôbec vedieť, a preto stále dúfal v povolenie odkladu výkonu trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti poukázal na predchádzajúcu výzvu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/64/2022 zo dňa 09. 04. 2024, ktorou mu súd poskytol na nástup výkonu trestu nie 2 dni, ako v tomto prípade, ale lehotu viac než mesiac, a ktorá výzva nebola ani samotným prvostupňovým súdom presadzovaná, nakoľko nebola právoplatne doriešená otázka jeho žiadosti o odklad výkonu trestu. Pokiaľ v dôsledku nedoručenia uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 30. 07. 2024 nebola právoplatne doriešená otázka jeho žiadosti o odklad výkonu trestu, nemožno mu vytýkať, že bol presvedčený o tom, že okresný súd nebude presadzovať ani vykonanie ďalšej výzvy zo dňa 04. 07. 2024 doručenej mu až dňa 18. 07. 2024. V konaní predsa nebolo zistené, že by v predchádzajúcich prípadoch jeho nástupu na výkon trestu bola skutková situácia čo i len podobná a už vôbec nie tak procesne komplikovaná ako v tomto prípade. Zdôraznil, že sa živí ako pokrývač striech a hoci už v minulosti bol vo výkone trestu odňatia slobody, rozhodne nebol schopný sám posúdiť a objektívne zhodnotiť procesnú situáciu a riziká z nej plynúce. Ďalej uviedol, že v danom prípade konal v dobrej viere, nanajvýš nedbanlivostne, pokiaľ sa v tejto zamotanej situácii nebol vopred poradil s advokátom a ani nedočítal časti výzvy na nástup výkonu trestu uvedené pod pečiatkou a podpisom súdneho úradníka a spoliehal sa, že mu bude od okresného súdu doručená nová výzva na nástup výkonu trestu, s dostatočným predstihom, a to po tom, ako mu bude doručené rozhodnutie odvolacieho súdu vydané dňa 30. 07. 2024 pod sp. zn. 5Tos/69/2024 vo veci jeho žiadosti o odklad výkonu trestu. Pokiaľ teda konal nedbanlivo, skutková podstata trestného činu podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona nemohla byť naplnená. Záverom poukázal na to, že okresný súd výrokom napádaného rozhodnutia o treste nerešpektoval materiálny obsah § 34 ods. 3 Trestného zákona prihliadať aj na záujmy rodiny páchatela a ďalších jemu blízkych osôb. Okresný súd v konaní zistil, že sa v spoločnej domácnosti s nezamestnanou manželkou stará o dve maloleté deti (z toho jedno je jeho biologickým dieťaťom), ktoré sú odkázané na jeho výživu a starostlivosť. Výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v trvaní 5 mesiacov, mu však znemožňuje zabezpečiť starostlivosť o jeho rodinu po neprimerane dlhý čas. Uložený trest odňatia slobody teda postihuje najmä jeho rodinu, manželku a maloleté deti, hoci by mal primárne postihovať najmä jeho. Uloženým trestom odňatia slobody teda nie je splnená zásada personalita trestu tak, aby mal trest čo najmenší vplyv na rodinu obžalovaného a na jemu blízke osoby a má obavu, že jeho výkonom dôjde k narušeniu citových väzieb maloletých detí ku nemu ako k otcovi. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd zrušil

napadnutý rozsudok a sám rozhodol tak, že ho oslobodí spod obžaloby, alternatívne, aby upustil od potrestania, resp. uložil mu nižší trest odňatia slobody.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny tak vo výroku o vine, ako aj výroku o treste, preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že ho to celé mrzí, došlo k nedorozumeniu, snažil sa všetko odsedieť a byť rýchlo doma, keď sa to dozvedel z facebooku, zbalil si tašky a išiel sa prihlásiť na výkon trestu.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je z časti dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd veľmi podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 5 – 9), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaný spôsobom popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Žiadny z vykonaných dôkazov ani podľa názoru krajského súdu nespochybnil priebeh skutku tak, ako bol ustálený okresným súdom, preto správne okresný súd dospel k záveru, že vina obžalovaného bola bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaná.

Aj krajský súd musí konštatovať, že všetky vykonané dôkazy vo svojom súhrne potvrdili, že obžalovaný bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom. Je síce pravda, že obžalovaný predmetnú výzvu osobne prevzal dňa 18. 07. 2024, pričom v nej bolo uvedené, že do výkonu trestu odňatia slobody má nastúpiť najneskôr dňa 06. 07. 2024. Po prevzatí uvedenej výzvy však obžalovaný do výkonu trestu odňatia slobody sám dobrovoľne nenastúpil, spoliehajúci sa na skutočnosť, že ju prevzal až po dátume, kedy mal najneskôr do výkonu trestu nastúpiť, ako aj na skutočnosť, že nemal ešte doručené rozhodnutie krajského súdu ohľadne jeho žiadosti o odklad výkonu trestu. V tejto súvislosti však krajský súd poznamenáva, že prípadná sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola žiadosť obžalovaného o odklad výkonu trestu odňatia slobody zamietnutá, nemá v zmysle Trestného poriadku odkladný účinok, teda tento obhajobný argument obžalovaného neobstojí. Ďalej krajský súd uvádza, že obžalovaný napriek jasným poučeniam v doručenej výzve na nastúpenie do výkonu trestu tieto ignoroval, nepodnikol žiadne relevantné kroky k tomu, aby vzniknutú situáciu nejakým spôsobom

riešil (nekontaktoval okresný súd, ani Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica), pričom vo výzve bolo jasne formulované, že do výkonu trestu odňatia slobody má nastúpiť najneskôr dňa 06. 07. 2024 (teda aj keď túto výzvu prevzal po uvedenom dátume, mal vedomosť o tom, že musí do výkonu trestu odňatia slobody nastúpiť). Obžalovaný sa však bez relevantného právneho základu spoliehal na to, že doručení výzvu nemusí splniť. Vo všeobecnosti však platí, že ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje), a teda ani obžalovaný sa nemôže obhajovať tým, že do výkonu trestu odňatia slobody nenastúpil preto, lebo ešte nemal vedomosť o tom, ako bolo právoplatne rozhodnuté o jeho žiadosti o odklad výkonu trestu, a že dátum uvedený vo výzve na nastúpenie do výkonu trestu už v čase jej prevzatia obžalovaným uplynul. Toto v zmysle dikcie skutkovej podstaty žalovaného trestného činu nie je možné považovať za vážny dôvod nenastúpenia výkonu trestu odňatia slobody. Z uvedeného je potom zrejmé, že skutok bol spoľahlivo zistený a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázaný.

Zároveň vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávaný prípad. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný žalovaný skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného by bolo nie len v príkrom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku, keďže krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa nemal o vine obžalovaného žiadne rozumné dôvodné pochybnosti. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz jednotlivých dôkazov, logicky na seba nadväzujúcich, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná. Krajský súd tak nezistil žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

V tejto súvislosti krajský súd ešte poznamenáva, že obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Tu krajský súd konštatuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, ktoré v rámci dokazovania prichádzali do úvahy, tieto náležite v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil, a dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru o vine obžalovaného zo spáchania žalovaného trestného činu. Krajský súd tak nezistil ani žiadny zákonný dôvod pre to, aby mohol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, keďže je zrejmé, že svojim konaním naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaných trestných činov.

Okresný súd napokon nepochybil ani pri rozhodovaní o uloženom treste. Pri ukladaní trestu prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce

a prirážajúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, so zaradeným na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V tejto súvislosti krajský súd opätovne uvádza, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatel'a ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. Súd musí zohľadniť okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Uložený trest odňatia slobody vo vyššie uvedenej výmere však krajský súd považoval za neprimerane prísny, a to najmä s poukazom na okolnosti prípadu a postoj obžalovaného k celej prejednávanej veci, ako aj s poukazom na pôvodne uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon nenastúpil, a ktorý bol vo výmere 12 mesiacov. Z týchto dôvodov preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiace, pričom v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Takto uložený trest je potom podľa názoru krajského súdu postačujúci, pričom spĺňa jednak výchovný účel trestu, ako aj atribúty individuálnej a generálnej prevencie, a zároveň postihuje len obžalovaného, a zabráni mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

V zmysle citovaného ustanovenia preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, a sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.